

Oktober 2025 | Harold Stevens | Preventie

DE STILLE BAGAGE VAN MIGRATIE

We zijn een volk dat graag helpt. Onze geschiedenis en ons zelfbeeld vertellen ons dat we gastvrij zijn, nobel zelfs, en dat we onze deur openzetten voor wie bescherming nodig heeft. En dat is iets om trots op te zijn. Toch dringt zich een ongemakkelijke vraag op: **kunnen we werkelijk die veilige haven bieden die we zo graag willen zijn?**

Het is een vraag die schuurt, want niemand wil het beeld oproepen van een Nederland dat zijn rug keert naar mensen in nood. Maar wie eerlijk kijkt naar de realiteit, ziet dat onze zorg – letterlijk en figuurlijk – kraakt onder de druk. Al meer dan tien miljoen Nederlanders kampen met een of meerdere chronische aandoeningen. Onze bevolking vergrijsst. Huisartsenpraktijken lopen over. Psychologen hebben wachtlijsten van maanden, soms jaren. En daar bovenop komt een toenemende instroom van arbeidsmigranten, statushouders en vluchtelingen.

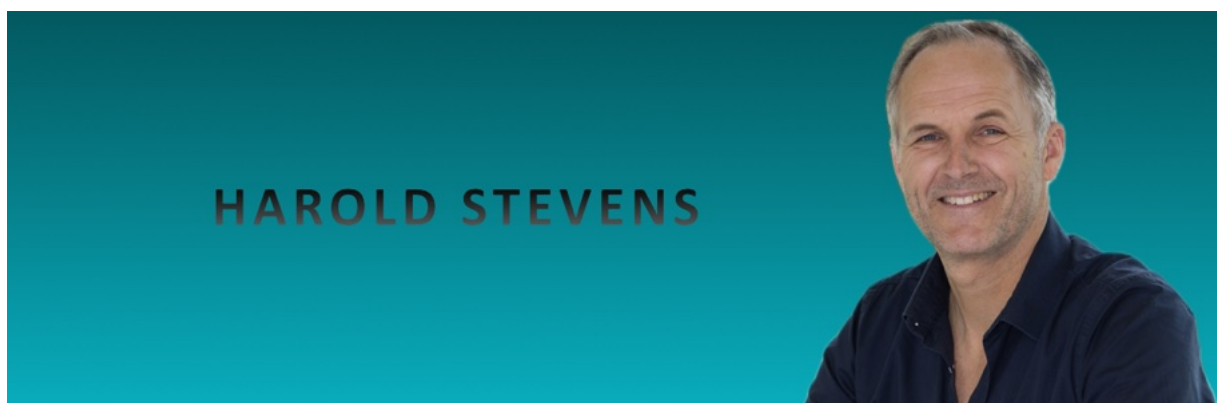
Vorige maand bezochten we *Healthcare for Internationals* in Venlo. Daar runt een huisarts een praktijk speciaal voor arbeidsmigranten, met een team van internationale zorgverleners. Het initiatief is een verademing. Taal en cultuur blijken de sleutel tot vertrouwen, en plots durven migranten wel naar de dokter. Maar het succes legt ook een pijnlijke waarheid bloot: **gezondheid draait niet alleen om een dak, werk en brood.**

Wie zijn land verlaat – uit armoede, uit angst, of uit oorlog – draagt onzichtbare bagage met zich mee. Trauma. En trauma vraagt om meer dan praktische hulp; het vraagt om psychologische veiligheid. Het vraagt om zorgverleners die begrijpen wat een mens in de vecht-, vlucht- of bevroersstand betekent. Het vraagt om tijd, aandacht, en deskundigheid in een taal en cultuur die de patiënt begrijpt. En precies dat ontbreekt.

We halen mensen binnen om tekorten op de arbeidsmarkt op te vangen. Een economische noodzaak, zo wordt gezegd. Maar beseffen we dat we daarmee óók hun trauma's binnenhalen? En dat dit niet alleen hun leven tekent, maar via intergenerationele overdracht ook dat van hun kinderen? Als we die trauma's niet onder ogen zien, lopen we het risico dat ze zich vertalen in ziekte, depressie, destructief gedrag en maatschappelijke spanningen.

Het is niet de vraag óf we mensen in nood willen helpen – dat willen we. Het is de vraag of we de juiste voorwaarden scheppen om werkelijk een **veilige haven** te zijn. Een veilige haven is meer dan muren, meer dan opvang, meer dan werk. Het is een plek waar psychologische veiligheid wordt geborgd, waar trauma erkend en behandeld wordt, waar we niet alleen de mens maar ook zijn wonden verwelkomen.

En misschien is dát de echte nobelheid: niet de snelheid waarmee we onze deuren openen, maar de zorgvuldigheid waarmee we de binnenkomende mens helen.

AUTEUR HAROLD STEVENS | COLUMNS | 200825

Harold Stevens is ondernemer, auteur van het boek ["De droom van Ha'adam"](#), psychosociaal therapeut, trainer en coach voor de vitaliteit en het welzijn van mens en organisatie.